

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

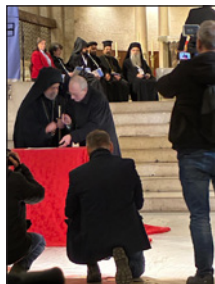
«Ἐντολή γάρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καὶ γὰρ ὁ τάλας, δεδοικὸς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

■ Συγκρητιστικὴ καὶ ἐγκοσμοκρατικὴ προοπτικὴ

Ἀντίρρησης καὶ ἀνατροπὴ τοῦ «Συμφώνου» τῶν ἐν Ἰταλίᾳ «χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν»* Μέρος Β΄.

Στις 23 τοῦ περασμένου Ἰανουαρίου, στὸ Μπάρι, πόλι τῆς νότιας Ἰταλίας ἐπιφανῇ, διότι ὑπεδέχθη τὰ Λείψανα τοῦ ἁγίου Νικολάου, ἔλαβε χώρα στὸ πλαίσιο τῆς λεγόμενης «ἑβδομάδας Προσευχῆς γιὰ τὴν Ἑνότητα τῶν Χριστιανῶν», μιὰ οἰκουμενιστικὴ συνάντησις ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν «Συμπόσιον τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν». Σὲ αὐτὴ συμμετεῖχαν ἐκπρόσωποι τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς (παπικῆς) ὁμολογίας, τῆς Ἀγγλικανικῆς, Προτεστάντες διαφόρων δογμάτων, ἀκόμη καὶ Ὁρθόδοξοι.

Μετά τὸ τέλος τῶν ἐργασιῶν, ὑπεγράφη ὑπὸ τῶν ἐκπροσώπων τῶν παρισταμένων Ὁμολογιῶν ἓνα ἔγγραφο πού ὀνομάστηκε «Σύμφωνον». Ἄν καὶ αὐτὸ τὸ κείμενο εἶναι πολὺ σύντομο καὶ ἐστερημένο ὑψηλοῦ θεολογικοῦ περιεχομένου –οὔτε ἄλλωστε ἐπεδίωκε νὰ τὸ ἔχη, ἀφοῦ ὁ χαρακτήρας του εἶναι καθαρῶς πρακτικός, διπλωματικός καὶ πολιτικός– ἐντούτοις περιέχει θέσεις λίαν ἐπικίνδυνες καὶ ἀντίθετες πρὸς τὴν ὀρθὴ διδασκαλία, πρὸς ἐντροπὴ τῶν Ὁρθόδοξων πού συνυπέγραψαν αὐτό.

* * *

■ **Στὸ πρῶτο ἄρθρο** διακηρύσσεται, ὅτι «ἡ ἐνότητά μας ἔχει τὴν πηγὴν τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, μόνῳ Κυρίῳ καὶ Σωτῆρι, καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα μᾶς ὁδη-

γει στην οικοδόμησι σχέσεων ἀληθινῆς κοινωνίας» καὶ ὅτι «κάθε διαίρεσις καὶ παρεξήγησις μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν μας εἶναι μιὰ πληγὴ στὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καὶ φανερῶνει τὴν ἁμαρτία τῶν Ἐκκλησιῶν».

Τὸ κείμενο δὲν εἶναι ἐξ ἑαυτοῦ ἐπικίνδυνο, ἀλλὰ εἶναι ἀνοικτὸ σὲ ἐπικίνδυνες ἐρμηνεῖες: τὸ δεύτερο μέρος θὰ μπορούσε νὰ ὑποδηλώνῃ τὴν ἐσφαλμένη θεωρία, ὅτι οἱ διάφορες χριστιανικὲς ὁμολογίες εἶναι ὅλες τμήματα τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖον αὐτὴ τὴν στιγμή εἶναι διηγεμένον, καταλήγοντας ἔτσι στὴν «θεωρία τῶν κλάδων».

Επίσης, καὶ τὸ πρῶτο μέρος εἶναι ἀμφίσημο: ἡ «ἐνότητά μας» προϋποθέτει κάτι ποὺ ἤδη ὑφίσταται, καὶ δὲν γίνεται κατανοητὸ τί εἶναι οἱ «σχέσεις ἀληθινῆς κοινωνίας» ποὺ θέλουν νὰ ἐγκαθιδρύσουν τὴν στιγμή ποὺ δὲν ὑπάρχει κοινωνία πίστεως. **Α**κόμη καὶ ἡ δήλωσις, ὅτι πηγὴ τῆς ἐνότητος εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ πηγὴ τῆς κοινωνίας τὸ Πνεῦμα, εἶναι λόγια μὲν ἀληθινά, ἀλλὰ μόνο στὴν περίπτωσιν ποὺ ἀναφέρονται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, δηλαδὴ εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, καὶ ὄχι στὸ σύνολο τῶν χριστιανικῶν Ὁμολογιῶν, ποὺ σφετερίζονται τὸ ὄνομα τῶν χριστιανῶν, ἀλλὰ δὲν μποροῦν νὰ θεωροῦνται τέτοιοι ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν. **Θ**ὰ μπορούσαμε ἐπίσης νὰ ἀναρωτηθοῦμε γιὰ ποῖο Πνεῦμα μιλοῦμε, ἐκεῖνο ποὺ ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ Πατρὸς ἢ ἐκεῖνο ποὺ ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ; **Η** ἀκόμη καὶ γιὰ ποιόν Χριστόν, ἀφοῦ μεταξὺ τῶν ὑπογραψάντων ὑπῆρξαν Μονοφυσίτες, ἀλλὰ καὶ ριζοσπάστες Προτεστάντες ποὺ φθάνουν νὰ ἀρνοῦνται τὴν θεότητα τοῦ Σωτῆρος!

■ **Τὸ πιὸ σοβαρὸ σημεῖο** βρίσκεται ἀναμφίβολα στὸ **δεύτερο ἄρθρο**, ὅπου οἱ ὁμολογίες ποὺ ὑπογράφουν «δεσμεύονται νὰ ἀναγνωρίζουν καὶ νὰ σέβονται ἡ μία τὴν ἄλλην ὡς χριστιανικὲς κοινότητες ποὺ ἐμψυχώνονται ἀπὸ τὸ ἴδιο Πνεῦμα».

Γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ θεωροῦμε ἀπαραδέκτο ἐξ ὀρθοδόξου ἀπόψεως νὰ θεωροῦνται χριστιανικὲς κοινότητες, ὅπου ἐνεργεῖ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα οἱ συναγωγὲς τῶν αἰρετικῶν, τίς ὁποῖες ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος ἀποκαλεῖ μᾶλλον «ὄργανα τοῦ διαβόλου».

Αλλὰ χειρότερο εἶναι ὅτι λέγεται παρακάτω· οἱ ὑπογράφωντες δεσμεύονται νὰ ἀποφεύγουν «κάθε μορφὴ ἀνταγωνισμοῦ, προσηλυτισμοῦ ἢ ἐπιβολῆς». **Π**όσες φορές ἔχουμε ἀκού-

σει αὐτὰ τὰ λόγια ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν ἐξ ὀρθοδόξων οἰκουμενιστῶν!

Τὸ δὴλωσε ὁ Κωνσταντινουπόλεως Δημήτριος (Παπαδόπουλος) μαζί με τὸν πάπα Ἰωάννη Παῦλο Β΄ στὶς 7 Δεκεμβρίου 1987, καὶ ἀργότερα ὑπεγράφη ἐπισήμως στὸ ὀλέθριο ἔγγραφο τοῦ Μπαλαμάντ τὸ 1993. **Π**αρομοίως, ἡ Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας εἶχε δηλώσει τὸ 2005, ὅτι δὲν θὰ διεξήγαγε ἐνεργὴ ἱεραποστολὴ σὲ χώρες «χριστιανικῆς παραδόσεως», δηλαδὴ αἰρετικές. **Δ**ὲν σημαίνει ἄραγε αὐτὸ παραίτησι ἀπὸ τὴν ἐντολὴ πού ἔδωσε ὁ Χριστὸς στὸ Εὐαγγέλιο, νὰ φέρουμε τὸ χαρμόσυνο μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως καὶ νὰ βαπτίσουμε ὅλα τὰ ἔθνη; **Δ**ὲν ἀρνεῖται αὐτὸ τὴν ἴδια τὴν ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας; **Ο** Κύριός μας διδάσκει, ὅτι μόνον ὁ βαπτισμένος θὰ σωθεῖ· ἀρνούμενοι ὅχι μόνον νὰ κηρύξουν τὸ Εὐαγγέλιο, ἀλλὰ καὶ κατὰ συνέπεια νὰ δεχθοῦν καὶ νὰ βαπτίσουν ἐκείνους πού, εὐρισκόμενοι στὴν αἵρεσι, ἐπιθυμοῦν αὐθόρμητα νὰ ἔλθουν στὴν Ἀλήθεια, τί μεγάλο ἀμάρτημα διαπράττουν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ οἱ οἰκουμενιστές, γινόμενοι ὑπεύθυνοι ἀπωλείας ψυχῶν;

Καθαρὴ καὶ κενὴ ρητορεία διαπνέει τὰ ἐπόμενα ἄρθρα τοῦ «Συμφώνου».

■ **Στὸ τρίτο**, ὑπάρχει δέσμευσις γιὰ τὴν κοινωνικὴ συνοχὴ καὶ τὸ κοινὸ καλὸ, παραθέτοντας τὰ συνηθισμένα ἐπιχειρήματα πού βρίσκονται στὴν παγκόσμια πολιτικὴ ἀτζέντα (εἰρήνη μεταξὺ τῶν λαῶν, ὑποδοχὴ μεταναστῶν, προστασία τῆς κτίσεως...). **Δ**ὲν θὰ μπορούσε νὰ λείπη μιὰ ἀναφορὰ στὸν «ἄγωνα κατὰ τοῦ ἀντισημιτισμοῦ, τῆς ἰσλαμοφοβίας καὶ κάθε ἄλλης μορφῆς θρησκευτικῆς διακρίσεως».

Θὰ πρέπη ἄραγε νὰ καταργήσωμε τίς ἀναφορὲς στὴν θεοκτονία πού διέπραξαν οἱ Ἰουδαῖοι, οἱ σταυρωταὶ τοῦ Σωτῆρος, ἀπὸ τὰ λειτουργικὰ κείμενα τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως πρότεινε κάποτε ὁ οἰκουμενιστὴς ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Ἰάκωβος (Κουκούζης), ὁ ὁποῖος παρεμπιπτόντως βραβεύτηκε ἀπὸ τὴν ἐβραϊκὴ στοὰ Μπνάϊ Μπρίθ; **Ἀ**λλωστε, οἱ Λατῖνοι τὸ ἔχουν ἤδη κάνει μετὰ τὴν Β΄ Βατικανὴ Σύνοδο, καταργώντας τὴν προσευχὴ «ὕπὲρ τῶν ἀπίστων Ἰουδαίων» ἀπὸ τὴν τελετὴ τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, καὶ φημολογεῖται, ὅτι τὸ Πατριαρχεῖο Ρουμανίας ἔχει ἤδη τυπώσει λειτουργικὰ βιβλία μὲ τροποποιήσι τῶν «ἐνοχοποιητικῶν» χωρίων!

■ **Στὸ τέταρτο ἄρθρο**, οἱ ὑπογράφωντες δεσμεύονται γιὰ κοινὴ μαρτυρία τοῦ Εὐαγγελίου καὶ γιὰ τὴν προώθησι τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας ὑπὸ τοῦ Κράτους· ἄρθρον ἀρκετὰ ρητορικό, πὺν στὴν πραγματικότητα δεσμεύει κυρίως τοὺς Λατίνους, καθὼς εἶναι οἱ μόνοι πὺν διαθέτουν οἰκονομικὴ καὶ πολιτικὴ ἰσχὺ, ἱκανὴ νὰ ἐπηρεάσῃ τὸ ἰταλικὸ Κράτος.

■ **Στὸ πέμπτο**, τέλος, οἱ ὑπογράφωντες δεσμεύονται νὰ διατηρήσουν ἓνα «συνεχὴ καὶ ἀδελφικὸν διάλογον» μέσα ἀπὸ μία σειρὰ πρωτοβουλιῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων «περιοδικὲς συναντήσεις προσευχῆς», δηλαδὴ παραβιάσεις τῶν πολυαριθμῶν ἀποστολικῶν καὶ συνοδικῶν κανόνων πὺν ἀπαγορεύουν αὐστηρὰ τὴν κοινὴν προσευχὴ μὲ ἑτεροδόξους, κάτι πὺν ἀντιθέτως, δυστυχῶς, ἔχει γίνεῖ συνηθισμένη γιὰ τοὺς δικoὺς μας οἰκουμενιστές.

■ **Τὸ ἔγγραφο καταλήγει** μὲ μιὰ προσευχητικὴ ἐπὶκλήσι, μέσῳ τοῦ συνηθισμένου σφετερισμένου τοῦ κακῶς ἐρμηνευμένου στίχου τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου «ἵνα ἐν ᾧσιν» (πὺν ὅπως εἶναι γνωστὸν ἀναφέρεται στὴν ἐνότητα μεταξὺ τῶν πιστῶν, ὅχι τῶν πιστῶν μὲ τοὺς ἀπίστους).

■ **Ἀκολουθοῦν** οἱ ὑπογράφες· ἐξ ὀρθοδόξου πλευρᾶς ὑπέγραψαν ὁ φαναριώτης Μητροπολίτης Ἰταλίας Πολύκαρπος (Σταυρόπουλος), ὁ ἐπικεφαλῆς τῆς Ρουμανικῆς Ὁρθόδοξης Ἐπισκοπῆς Ἰταλίας Σιλουανὸς (Σπᾶν) καὶ οἱ ἐκπρόσωποι τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας πρεσβύτερος Ἰβάν Ἰβανῶφ (ἂν καὶ ἡ Βουλγαρικὴ Ἐκκλησία δὲν συμμετέχει στὸ Π.Σ.Ε., φαίνεται ὅτι δὲν ἀπορρίπτει τέτοιες δραστηριότητες!), τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας πρεσβύτερος Ντουσάν Ντουκάνοβιτς, καὶ τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας ἱερομόναχος Ἀμβρόσιος (Ματζεγόρα). **Ἀπὸ** τοὺς Ὁρθοδόξους πὺν εἶναι περισσότερο ἢ λιγότερο ἐνεργοὶ στὴν ἰταλικὴ ἐπικράτεια, λοιπόν, δὲν ὑπέγραψαν μόνον οἱ ἐκπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας, οἱ ὁποῖοι ὅμως ἔχουν ἐλάχιστὴ παρουσία.

Ἄν οἱ ὑπογράφωντες θελήσουν νὰ σεβαστοῦν αὐτὰ πὺν δεσμεύτηκαν νὰ κάνουν στὸ δεύτερο σημεῖο τοῦ Συμφώνου, θὰ σταματήσουν κατὰ συνέπεια νὰ δέχονται τοὺς

πολλούς Ιταλούς πού ἐνδιαφέρονται γιά τήν Ὁρθοδοξία καί θά ἤθελαν νά βαπτισθοῦν σύμφωνα μέ τήν πίστι τήν ἀληθινή· θά περιοριστοῦν ἄρα νά λειτουργοῦν ὡς ἐθνικές παρασυναγωγές, παραμελῶντας τὸ εὐαγγελικὸ καθήκον νά ἀναγγείλουν εἰς ὅλους τὴν Ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ.

Πολλοί, ἄλλωστε, ἤδη ἐνεργοῦν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, δεχόμενοι μόνον μέ δυσαρέσκεια τοὺς μεταστρεφόμενους, καὶ πάντως μὴ προσπαθῶντας μέ κανένα τρόπο νά κηρύξουν τὴν ἀλήθεια στὸν δημόσιο χῶρο.

Ἄλλοι θά μπορούσαν ἀντιθέτως νά προσποιηθοῦν, ὅτι δὲν συνέβη τίποτα, καὶ ὅτι ὑπέγραψαν ἓνα τόσο σοβαρὸ ἔγγραφο γιὰ καθαρῶς πολιτικὴ συμφωνία. Ἀλλὰ εἶναι δυνατόν νά συμβιβάζη κανεὶς τὴν πίστι, καὶ νά δίνη μαρτυρία ἐναντίον της, λόγω πολιτικῆς καὶ διπλωματίας;

● **Ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὴν Φλωρεντία τὸ 1439, πολλοὶ πού εἶχαν ὑπογράψει τὴν ψευδοένωσι, ἔχοντας πεισθῇ ἀπὸ τὶς πιέσεις τοῦ αὐτοκράτορος καὶ ἀπὸ τὰ ἀργύρια πού τοὺς ἔδωσε ὁ πάπας, μετενόησαν καὶ ἀνεκάλεσαν· οἱ σημερινοί, πού πείθονται ἀπὸ τὶς πιέσεις τῆς διεθνούς πολιτικῆς καὶ ἀπὸ τὶς δωρεές τοῦ πάπα (δηλαδὴ οἱ λατινικοὶ ναοὶ πού παραχωροῦνται καὶ στοὺς ὁποίους στεγάζονται σχεδὸν ὅλες οἱ ὀρθόδοξες ἐνορίες στὴν Ἰταλίαν), θά μετανοήσουν γιὰ ὅσα ὑπογράφουν, ἢ θά δείξουν παρόμοια ἀδιαφορία ἀπέναντι στοῦ Εὐαγγέλιου;**

(*) Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθμ. 2.579/27.2.2026. ● Τοῦ κ. Nikoḷò Ghigi: Ὑποψηφίου διδάκτορος εἰς τὰς Ἐπιστήμας τῆς Ἀρχαιότητος εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ca' Foscari τῆς Βενετίας, μέ ἐστίασιν εἰς τὴν θρησκευτικὴν διαμάχην τοῦ Θ' αἰῶνος. ● Ἐπιμέλ. ἡμετ.

